

— Послушай малко и нѣма да съжالياващъ за всичко, що ще научишъ за насъ, — каза брѣмбара, като все още трѣперѣше прѣдъ човката на сквореца. —

Ще ти изповѣдамъ всичко що срѣснахъ и прѣживѣхъ въ живота си. Но, миличъкъ скворецъ, подигни си малко крака, защото тѣй си ме притисналъ, та не мога и да дишамъ, а не да приказвамъ. Небой се, азъ нѣма да избѣгамъ! Вижъ колко смачкани сж ми крилата.

Скворецътъ бѣше много любопитенъ и макаръ да си даваше видъ, че разказа на брѣмбаря не го интересува, все пакъ поотмѣсти малко крака си, а насѣкомото полека пропѣлзѣ до листа и почна да разказва.

— Азъ се помня откато излѣзохъ отъ яйцето. Тогавъ азъ бѣхъ малко длѣгнесто червейче и лежахъ дълбоко въ земята. Отначало ми бѣ много неприятно и тъмно. Налегна ме силенъ гладъ. Мрѣднахъ насамъ, нататкъ и доближихъ до коренитѣ на едно младо дръвце. Опитахъ го и ми се стори много вкусно. Прѣминахъ къмъ второ, трето и така полека-лека обгризахъ коренчетата на много малки дръвчета и трѣвици.

— Ахъ, ти немирнико! — извика възмутенъ скворецътъ, — отъ дѣте ти причинявашъ вреда! Нѣма да те оставя дълго да живѣешъ, не!

И той се наведе къмъ брѣмбаря.

— Почакай, почакай още малко! Ти не си чулъ най-интересното отъ моя животъ. — Скворецътъ се дръпна и брѣмбарътъ продължи: — Така прѣкарахъ цѣли три години.